

rende Sagers Afgjørelse, tale i det Væsentlige ogsaa imod en Afgjørelse ved en Myndighed som den foreslaaede. Dette Mindretal har derfor forelagt et Forslag til en anden Affattelse af § 2, hvorved Afgjørelsen lægges i Regeringens Haand, men der tillige ydes Embedsmændene saa megen Sikkerhed, som efter Omstændighederne kan og bør gives, og ved hvilken navnlig politiske Hensyn ere udelukkede som Grund til Fortabelse af Pensionsret. Naar Forslaget bestemmer, at Afsteden skal indeholde en Henviisning til Lovens Forelæggelse for Rigsdagen, maa Følgen blive, at Sagen forhandles i Statsraadet, før Afsteden kan besluttet. Lovens Forelæggelse for Rigsdagen vil afgive en yderligere Betryggelse for Embedsmanden. I samme Retning gaaer endelig den Bestemmelse, at han, indtil Loven er udkommen, skal være berettiget til at oppebære to Trediedele af fuld sædvanlig Pension.

Et andet Mindretal (Andersen og Riør) kan ikke billige, at den bestaaende Afgang til ad Rettens Bet. at gøre den i Grundloven hjemlede Pensionsret gjældende beroves Embedsmanden paa den Maade, at det overdrages en Myndighed, som har en væsentlig administrativ Charakter, hvis Medlemmer udnevnes paa Tid, og hvis Forretningsgang fastsættes ved Kongelig Anordning, at afgjøre, om de Misligheder, som lægges til Grund for Embedsmandens Afstedigelse, have fundet Sted, hvorved den ikke alene vil have at skjønne over, om det af ham udviste Forhold er af en saadan Vækkelse, at det maa svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, men ogsaa at decideere over det reent Factiske, om dette er beviist eller ikke beviist. Ligesom vi vilde ansee det Værn for Selvfølgelighed og mod Vilkaarlighed, som hos os er givet Embedsstanden blandt Andet ved den lov hjemlede Pensionsret, for væsentlig rystet, hvis den blotte Henviisning ved Embedsmandens Afstedigelse til en ham tilregnelig Aarsag var tilstrækkelig til at berøve ham hans Ret til Pension, saaledes skjønnes den samme Mislighed tilnærmelsesviis at komme tilstede, naar Afgjørelsen

lægges i anden administrativ Myndigheds Hænder og ikke forbliver hos de Statsfunctionaire, hvem Grundloven tillægger den dømmende Myndighed, hos Domstolene. Vi troe imidlertid at burde indromme, at det i Anmærkningerne til Lovforslaget anførte Motiv for at gøre en Forandring i det nu Bestaaende, nemlig „at de for den almindelige civile Rettergang gjældende Regler ere mindre vel egnede for en Statskassens Lary tilstrækkelig betryggende Underjøgelse af de Forhold, hvorpaa Sagens Udfald maa beroe“, ikke er uantageligt, men det synes ingenlunde med Nødvendighed at føre til den foreslaaede fuldstændige Ophævelse af Afdelingen til Domstolene paa dette Omraade. Den naturlige Slutning paa saadan Begrundelse er formeentlig den, at de for Justitsfager gjældende Regler bringes til Anvendelse, og vi maae ansee Statskassen tilstrækkelig betrygget, naar de strengeste Former, vor Lovgivning kjender til Sandhedens Udfindelse, stilles til dens Raadighed. Paa denne Betragtning bygge vi det Forslag, som vi tillade os at stille, og som paa een Gang turde tilfredsstille Statskassens berettigede Krav paa den tilbørlige Strængthed og Embedsmændenes naturlige Fordring paa ikke uden Nødvendighed at stilles under exceptionelle Forhold, hvor de sigtes for Skyld og Brøde.

Endelig troer et tredje Mindretal (Bruun og Sonne), til hvilket Fjischer subsidiairt slutter sig, i det Væsentlige at burde fastholde Lovforslagets Bestemmelse, dog saaledes, at Bedømmelsen af Embedsmandens Forhold ved den paatænkte Myndighed ikke kan finde Sted førend efter Afsteden, at Forsømmelighed i Embedsgjærringen ogsaa udtrykkelig anføres som en Grund til Afsted i den her omhandlede Betydning, at der istedetfor det indskrænkede Begreb „Misligheder“ sættes det mere omfattende Udtryk „Forhold“, at Aaremaalet for Valgets Gyldighed forlænges fra 3 til 6 Aar, og at den Bestemmelse, at tre af Medlemmerne skulle være Mænd, der beklæde eller have beklædt høiere Embeder i Administrationen, udgaaer. Forslag ville derfor findes stil-